

Наш останній шанс

КУПИТИ

Про книгу

Колись Фріда та Ґабріель були настільки близькі, що могли розуміти одне одного без слів. Однак після раптової трагедії брат із сестрою віддалилися. Тепер у пошуках другого шансу вони прибувають до розкішного готелю в пустелі, сподіваючись відновити колишній зв'язок.

Усе було б чудово, якби не смерть молодої гості готелю. Місцева поліція підозрює у вбивстві Ґабріеля. Шокована Фріда переконана у його невинуватості. Але думками вона знову і знову повертається до їхнього спільного дитинства. Тоді Фріда теж повірила Ґабріелю. Та що вона насправді знає про нього?..

Ескаланте, Юта**Ніч четверта**

Буває іноді, що радість ідеально заповнює мене зсередини.

Я до такого — уважна.

Світ навколо мене злетів з осі — роки й роки тому. Мозок переналаштувався, щоб мене обергти. Перевір двері перед сном, шепоче. Раз, двічі, тричі. Відімкни — перевір, замкни знову.

Глянь у вічко. Плита вимкнена? Пес живий? Дихає?

Неважливо, що ти вже дивилася — перевір ще раз.

Мозок — завжди на межі тривоги. Увесь мій світ — мов ляльковий будиночок. Я знаю, де, що і як. Жодних несподіванок.

Через що винятки — особливо чіпляють око. Щастя нагадує про себе там, де ти на нього ніколи й не чекав би: у зеленому плющі, який в'ється навколо колючого дроту, у квітах, що тягнуться крізь трав'янистий покрив неглибокої могили.

Як ось зараз. Габріель спить у нашому спільному номері, я — на нашій приватній терасі. Над нами — небеса пустелі.

За кілька годин — сонце зійде. Готель — наша незвична оаза прямих ліній і сучасної архітектури — наповниться світлом. У повітрі ширятимуть запахи ранку: густий дух кави, свіжі ноти парфумів, солодкуватий серпанок сонцезахисного крему. Басейн мерехтітиме золотаво-синім, мов мі-раж. Гості сонно плентатимуться на сніданок.

Але поки що — тиша. Шілковито моя. І ривілей безсонних. Засовую руку в кишеню худі, витягаю сигарету, клацаю запальничкою. Вогню немає. Вагаюся, тоді беру готельну, що для газового каміна.

Перша затяжка. Порив вітру пустотливо задирає поділ шортів — там, де три білі смуги.

Я не сама.

Усвідомлення цього розпанахує мені мозок червоним спалахом.

Два голоси порушують нічну тишу.

Голоси — знайомі. За останні чотири дні чула їх не раз: у приглушеному шелесті слів поблизу спа, у різких фразах над обіднім столом.

Молода дружина і її старий чоловік.

Я впізнала їх біля басейну у наш перший день. Завдяки сюжету в «Шістдесяти хвилинах», який дивилася минулого року. Більшість моїх знань про світ — із телевізора.

— Гляньно, — штиркнула ліктем Габріеля у ребра, — Вільям Бреннер.

Коли він не зреагував, я пояснила:

— Велике таблоїдне цабе. Заможний. Думаю, це його... третя дружина?

Що за пара з них! Сабріна Бреннер, ще навіть тридцяти немає, а шкіра вже підтягнута ін'єкціями. Довгі коси — платинове сяйво. Усе в ній легке й делікатне. Огорнена хмаринкою солодкого парфуму — ярмаркового духу цукру й ванілі.

За нею слідом — масивні обриси її чоловіка. Вільям Бреннер випромінює грубу впевненість: від блискучої лиси-ни до начищених лоферів. І ще ця його усмішка — хитра, якою посміхається чоловік, котрий ніколи не знав браку товариства дам. І знає, що не красень, але привабливий, і що цього шарму досить, щоб отримати бажане.

Сюжет у «Шістдесяти хвилинах» був про таблоїдну культуру початку 2000-х і те, як вона руйнує життя людей.

— Люди люблять цікаві історії, — мовив Вільям бреннер з розкішного крісла в апартаментах на Верхньому Іст-Сайді. — І ми працюємо, щоб дати людям саме те, чого вони хочуть.

Що він зараз каже?

Сигарета тихо шкварчить, коли я душу її об підосху сандалії. У готелі «Ара» тютюн — табу. Як і попільнички. Повертаюся в номер, у ванну, підставляю недопалок під тоненьку цівку води, загортаю в туалетний папір і зариваю на дно смітника.

Габріель усе ще спить — згорнувся ембріоном. Як тоді, коли були ми дітьми: сплів кінцівки перед собою — зав'язаний у вузлик хлопчик, що ховається від світу.

Хапаю ключ-картку и вислизаю.

Голоси ведуть мене аж до краю комплексу — до останнього клаптика пісковику, за яким закінчується готель і починається пустеля.

Ось вони. Бреннери.

Сабріна віддаляється від чоловіка, усе ще вбрана, як виходила до вечері: білий сатин, високі підбори. Світиться в місячному сяйві, мов блискуча рибка, що шугонула дном акваріума, — гладенькі складки сукні струменять плавничками.

Вільям хисткою ходою прямує слідом. Теж досі вбраний, як до вечері — у білій сорочці на гудзиках і костюмі, трохи паркому як для пустелі.

Зупиняюся за кілька метрів від них, втягую голову в плечі, щоб стати невидимою.

— Вибач, — каже Сабріна голосом жінки, яка перепрошує давно й постійно — але все марно.

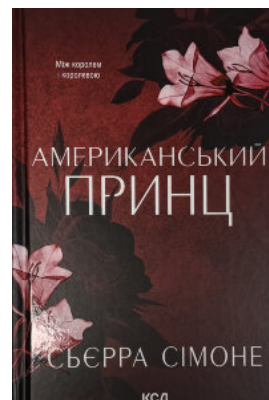
Рекомендована література

Кінець її історії

Не. Чіпай мене. Книга 1

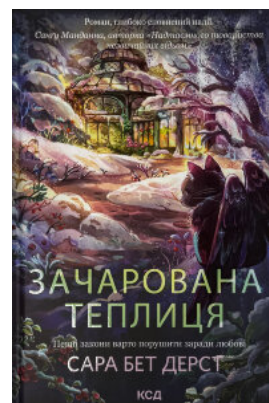
Американський принц.
Книга 2

Донька долі. Книга 2

Дракула

Зачарована теплиця.
Книга 2

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ